

DO TEK

Informace pro farnost Vlašim

Květen 2014

Náklady na tisk 10 Kč

„Jenom matka“

Nedávno jsem se zúčastnila grilování pro zhruba pět set turistů; bylo to ve Skalistých horách. Naproti mně seděla čtyřčlenná rodina z Alabamy: tatínek, maminka a dvě dívky ve věku osm a deset let. Vzájemně jsme se představili a pak jsme zapředli přátelský hovor typu „Znáte toho a toho?“ a „Čím se zabýváte?“ V jedné chvíli se kdosi Marie otázal, co „dělá“. Sklopila oči a tiše řekla: „Já jsem jen matka. Nechodím do zaměstnání.“ Okamžitě jsem zpozorněla. V hlavě se mi rozsvítilo červené světlo a rozezněla se siréna. Jakže? „Jen“ matka?

Ujišťovala jsem Marii, že má to nejdůležitější povolání v celém vesmíru. Z chaosu má vytvářet řád, má zajišťovat fyzické, emocionální a duchovní blaho svých dvou holčiček, má zajišťovat kontinuitu rodiny v rychle se měnícím světě, má utvářet osobnosti, které budou přínosem pro budoucnost obce a národa. Měla jsem pocit, že během našeho rozhovoru se Marie přece jenom trochu napřímila. Domnívám se, že slova „jen“ a „matka“ už nikdy v téže větě nepoužije.

Jaký má matka vlastně popis práce? Je manželkou, matkou, přítelkyní, udržuje domácnost, zvelebují byt či dům, je pradlenou, kuchařkou, servírkou, řidičkou, natěračkou, tapetářkou, švadlenou, zdravotní sestrou, poradkyní ve věcech vedení, manažerkou pro vnitřní záležitosti, rozpočtářkou, agentkou cestovní kanceláře, sekretářkou, kazatelkou, učitelkou, mentorkou, duchovní poradkyní, poradkyní pro zdravou výživu, knihovnicí, módní návrhářkou, detektivem, roztleskávačkou, manikérkou, pedikérkou, zahradní návrhářkou, kadeřnicí, psycholožkou, instalatérem, programátorkou, automechaničkou, rozhodčím a nákupčím darů pro obě větve rodiny.

Patrně nedostává plat, ale ostatní výhody jsou nedocenitelné: objímání, polibky, nesčetné projevy lásky. Ačkoli matka může své role střídát rychleji než klobouky, její děti mohou mít jistotu, že její láska je neměnná. Své děti neúnavně podporujeme a nic nemůže otřást naším rozhodnutím být

majákem rodiny. Maminka je nejen pevným bodem rodiny; pro své děti je i orientačním světlem. Má-li tuto roli splnit, musí být přítomná a přístupná – zkrátka musí být k dispozici. Něco takového se neobejde bez obětí.

Moje sousedka Patty si uvědomila, že takovým orientačním světlem pro své děti není, ale měla odvalu ke změně. Když mně bylo osmadvacet a učila jsem se křížkový steh, učila se Patty rovněž svého druhu křížkové stehy – jako jedna z nejlepších lékařek, které pracovaly na chirurgické pohotovosti. Slyšela jsem jinou lékařku říci: „Kdybych se probudila na operačním sále a uviděla obličej Patty Thomasové a její pilné ruce, klidně bych zase usnula s vědomím, že nemohu být v lepších rukou.“

Thomasovým se první dva synové narodili v době, kdy Patty ještě studovala medicínu. Další dvě děti přišly na svět, když už pracovala na plný úvazek v největší nemocnici v Charlotte. Když začaly obě starší děti chodit na základní školu, Patty prožívala zvláštní věci. Bůh zahájil určitou operaci v jejím nitru. Když Pattyin nejstarší syn nastupoval do druhé třídy, uvědomila si, že ho vlastně moc nezná. Nebyla s ním, když zvládl některé klíčové okamžiky, když řekl první slůvka nebo udělal první krůčky. Hošík vlastně znal lépe babičku než maminku. A když v lůně ucítila pohyby pátého potomka, rozhodla se, že už pro své děti nechce být cizím člověkem. Udělala radikální řez: Opustila své zaměstnání. Odložila chirurgické nástroje a začala se seznamovat s legem, skládačkami a stavebnicemi pro děti.

Učila se nazpaměť hlavní města států, pročítala s dětmi slabikář a dívala se jim do očí. Převzala pochodeň od své matky a stala se orientačním světlem pro své děti. Nyní Patty dělá více, než je sešívání lidí na operačním sále. Sešívá srdce, ošetřuje odřená kolena a slíbává slzičky. Vychovává nyní již sedm dětí, aby se staly generací, která miluje Ježíše a získává pro něj svět. Patty rovněž pracuje na svém doktorátu z mateřství.

Stejně jako jiné matky v domácnosti i ona zakouší, že pracovní doba je dlouhá a plat nízký. Nicméně odměny jsou nevyčísitelné. Kdybyste se Patty zeptali, oč přišla, když přestala chodit do zaměstnání, odpověděla by: „O velmi málo.“ Být lékařkou neposkytuje tolik radosti jako být člověkem, který má největší vliv na děti a jenž jim na jejich životní cestě ukazuje správný směr.

Z KNIHY SHARON JAYNESOVÉ „BÝT DOBROU MÁMOU“

Waldorfská škola (svědectví)

„Proč jsme naše dvojčata do waldorfské školy dali a proč jsme je zase z waldorfské školy vzali.“

Své děti jsme dali do waldorfské školy proto, že jsme byli nespokojení se systémem vzdělávání ve státní škole. Máme již staršího syna a dceru – ve státní škole. Na jejich první třídu a domácí úkoly nelze zapomenout. Což teprve dvě děti v první třídě naráz! Waldorfská škola slibovala něco zcela opačného. Individuální přístup, žádné srovnávání dětí – což je u dvojčat důležité, žádná šikana ani drogy. Navíc je škola hned naproti místu našeho pracoviště. Steinerovo učení jsme znali, připadalo nám sice ujeté, ale domnívali jsme se, že jeho vliv „ustojíme“ a navíc nám škola slíbila, že nebude děti v žádném smyslu nábožensky indoktrinovat. Ve 4. třídě jsme děti museli přesunout do státní školy, protože jsme si po třech letech docházky našich dvojčat do waldorfské školy z vlastní zkušenosti dostatečně prověřili, že dítě vychovávané v křesťanské rodině, které upřímně věří v Ježíše Krista jako svého Spasitele, je v prostředí waldorfské školy jako mořská ryba hozená do řeky a nucená plavat proti proudu, jako losos, který překonává peřeje a pluje proti proudu řeky Yukon, aby nakonec skončil vyčerpan v zubech medvěda grizzly.

Nemůžeme dokázat, že ve waldorfské škole dochází k náboženské indoktrinaci. Státní škola také formuje děti stylem a způsobem, se kterým nesouhlasíme a snažíme se to doma dementovat. Přesvědčili jsme se ale, že ve zdech waldorfské školy je jiné prostředí, jiný duch, jiné rituály a množství dalších vlivů vzájemně se podporujících. Boj proti nim je téměř nemožný, protože vystupují maskovaně, ale přitom jednotně a cílevědomě. Nabízejí drobné malé krátkodobé výhody, ale na lichvářský úrok. „Když nás temné síly svádějí k pádu, často si berou pravdu na pomoc. Získají si nás poctivostí v malém, a když jde o vše, přerazí nám vaz.“ (Banquo, Macbeth).

Píšeme toto svědectví proto, že jsme byli o ně požádáni. Je to těžké, protože o tomto tématu se lépe vypráví, než píše. Je mi letos 50 let. Jsem dětský lékař, alergolog a imunolog, moje žena se mnou nyní pracuje jako zdravotní sestra. Vystudovala pedagogickou fakultu, obor čeština a občanská nauka. Máme čtyři vlastní děti a péči o ně jsme věnovali celý svůj osobní i profesionální život. Oba pocházíme z nevěřících rodin a konvertovali

jsme „na barikádách sametové revoluce“. Nejstarší syn nyní studuje druhý ročník vysoké školy, dcera letos maturuje na víceletém gymnáziu. Dvojčatům bude letos 10 let.

Při léčení dětí jsem velmi záhy pochopil, že pokud chci především chronicky nemocnému dítěti pomoci, musím spolupracovat s jeho rodiči i učiteli. Dospěl jsem k psychosomaticce. Nyní vidím člověka jako jednotu ducha, duše a těla. O tyto oblasti pečuje kněz, učitel a lékař. Všichni tři mají moc pomoci, ale také uškodit. Všichni tři by v zájmu jim svěřeného člověka měli spolupracovat. Bohužel zrovna tato tři povolání často rozděluje duchovní pýcha a nemají se navzájem přilíš v lásce.

Ve svém svědectví se tedy pokorně soustředím jen na to, co jsem viděl jako obyčejný doktor, který léčí tělo – což je moje parketa a kompetence. Naše starší děti chodily do státní školy a víceletého gymnázia. Když měla jít do školy dvojčata, zvažovali jsme, že by je manželka učila doma (do školky na mé přání žádné naše dítě nechodilo). Nakonec jsme se rozhodli pro Waldorfskou školu. Slyšeli jsme na ní samou chválu – škola hrou, posilování toho dobrého, rozvoj nejen vědomostí, ale i dovedností umění a emocí. Po nástupu našich dvojčat do první třídy jsme měli radost z kolektivu dětí i rodičů. Většina dětí byla chytrá a bystrá, rodiče se o dění ve škole aktivně zajímali. Poměr chlapců a děvčat byl 50:50, tedy ideální sestava. Tři chlapci byli z katolických rodin, tři dívky také, na náboženství chodilo pět dětí, jedna dívka byla vychovávána v židovské víře. Asi pět dětí bylo z rodin antroposofistů.

Již v první třídě v říjnu velmi vážně onemocněl náš syn. Dostal hemolyticko-uremický syndrom. Je to vzácná, vážná, v jeho věku téměř smrtelná choroba. Dojde ke sražení krve v drobných cévkách, tedy do žádného orgánu těla nemůže proudit krev. Tím jak se vyčerpají srážlivé faktory, začne pacient krvácet – zvrací krev, krvácí z vpichů, má krvavé průjmy. Má takové ztráty krve, že musí dostávat neustále opakovaně transfuse.

Více než týden syn trpěl zcela při vědomí, pak když došlo k selhání všech orgánů včetně otoku mozku, byl léčen na anesteziologicko-resuscitační klinice, kde všechny jeho životní funkce zajišťoval tým lékařů za pomoci mnoha přístrojů. Ledviny mu nefungovaly 6 týdnů, prožil klinickou smrt. Nikdo z lékařů nám nedával šanci, že přežije. Dovolili nám návštěvy kněze

i svátost pomazání nemocných, a když se syn uzdravil, i nevěřící zdravotníci prohlašovali, že máme před sebou živý důkaz Božího zázraku. Když jsme se nad ním modlili, vnímal jsem tak jako nikdy jindy duchovní boj andělů strážných v čele s archandělem Michaellem proti satanovi a duchům zla. Těsně před nemocí nakreslil syn krásný obrázek archanděla Michaela, který mu podával meč, syn před ním klečel a kolem byly samé kříže jako na hřbitově.

Po návratu z nemocnice asi po dvou měsících se syn učil doma, škola nám vyšla vstříc, nemusel opakovat ročník. Naše celá rodina dostala touto nemocí těžkou ránu, ze které jsme se dlouho vzpamatovali, nebyl čas na oddych, protože život běží dál a musí se bojovat. V druhé třídě stále probíhala rekonvalescence, museli jsme se starat o zbytek rodiny a dohnat resty v práci. Přesto došlo k těžkému konfliktu mezi mnou a waldorfskou školou. Při epidemii zavšivení postupovali někteří rodiče „alternativními“ metodami, z nichž některé, jako éterické oleje nebo petrolej, ohrožovaly zdraví dětí a ostříhání dívky dohola narušilo její psychický stav. Tito rodiče nám byli dávání za vzor. Přípravek Difusil H doporučený hlavním hygienikem ČR byl zavrhován. Pokládal jsem za svou profesní povinnost informovat rodiče, jak jednotně, účinně a bezpečně postupovat v zájmu našich dětí. Abych „nekázal bludy“ konzultoval jsem i parazitologický ústav a hygienika. Zdraví ohrožující metody jsem odsoudil a poukazoval i na právní dopady – poškození zdraví svěřené osoby, porušení charty práv dítěte. Tehdy došlo k nepochopitelné reakci učitelů, kteří mě napadli a argumentovali tím, že se musím podřídít názorům školy, charta práv dětí je nezajímá a názory hlavního hygienika už vůbec ne. Vše vyvrcholilo tím, že mým dětem vytrhli vlasy a pod mikroskopem zkoumali, zda na nich jsou hnidy nebo lupy. Od té doby byly „karty rozdány“ a začali jsme se více zajímat o dění ve škole.

Ve třetí třídě, kdy podle mých zkušeností již děti tolik nestonají, začaly vážné průběhy nemocí u chlapců z katolických rodin. První z nich prožil vánoce s těžkým zápallem plic v nemocnici a dále stonal asi 3 měsíce, měl i punkce dutin v další nemocnici. Pak onemocněl další chlapec, vážně stonal i jeho otec, pak měla jeho matka těžký úraz. Náš syn měl těžkou komplikaci banální virózy – opět selhání ledvin s hypertenzní krizí. Pak dostala naše dcera sepsi (otravu krve) a lymeskou borreliosu. V té chvíli jsem rodiče katolíky varoval, že duch waldorfské školy utočí na zdraví našich dětí, že po klucích jsou nyní

na řadě holky. Nějaká dobrá duše to řekla paní učitelce, spor se vyostřil. Duchovní boj též, přímo na místě nám byl oporou pan farář i kamarádi. Okamžitě jsme volali o pomoc naše známé bratry řeholníky. Jeden z nich nás pozval na charismatickou konferenci, kam jsme se s nemocnými dětmi nejprve báli jet (dcera byla stále v horečkách), ale nakonec jsme přece jen odjeli. Ještě než jsme stačili zaparkovat, potkali jsme jako prvního člověka „náhodou“ našeho známého kněze – ten spěchal, ale jak nás uviděl, zastavil a hned se nad námi modlil. Nemoci dětí se střídavě vlekly, syn se uzdravil po pouti do Kostelního Vydří, dcera později. Nyní chodí děti do 4. třídy státní školy.

Z waldorfské školy odešli jen oni. Další rodiče se báli toho, že by děti nezvládly přechod do státní školy. Ani pro nás a naše děti to nebylo lehké. Díky Bohu, že manželka je učitelka a celé léto s dětmi doháněla učivo a dohánět musíme stále. Dětem se stýskalo po dobrých kamarádech, se kterými se naštěstí vídali v kroužku LŠU. Ale našly i nové kamarády. Po škole a paní učitelce se jim rozhodně nestýská. Nejsou hlupáci, leccos prožili, bojovali o život, vyprošovali v modlitbách uzdravení jeden druhého, syn celou druhou třídu úzkostmi nespál. Mysleli jsme, že je to po drastických zážitcích v nemocnici, ale celou třetí třídu nespál dcera. Měli noční děsy a oba se shodovali, že k nim mluví satan a nutí je vzdát se Ježíše a prohlásit, že on je lepší než Ježíš. Spali jsme dva roky v posteli ve třech, prosili Boha o pomoc. Děti se modlily různé novény a byly velmi statečné. Odchodem ze školy spí obě zcela klidně ve svých postýlkách, vědí, že odchod byl nutný a zachraňující život. Na prvním vysvědčení se známkami přes všechnu naši i jejich snahu přinesly i nějaké trojky. Výprask nedostaly, ačkoli takové známky v naší rodině nejsou zvykem (ostatně výprasky také ne). Dohánět znalosti budeme ještě nějakou dobu, ale ta šance, že jsme děti neokradli o spasení naším špatným rozhodnutím při volbě školy se zcela jasně protikřesťanským duchem, za to všechno trápení stála.

Trochu jsme ještě studovali nějakou literaturu a teprve se nám dává do souvislostí mnoho věcí, proč děti dělaly různé rituály, eurytmickými tanci se spojovaly s jakousi vesmírnou energií atd. Na začátku roku dostaly všechny děti od učitelky takovou mantru, kterou recitovaly každý týden podle dne, kdy se narodily (naše dvojčata v pátek, protože se narodila v sobotu). Celá škola je zřejmě hlavně připravuje na zasvěcení se antroposofismu, nejde

o dítě ani o vzdělání. Necitelnost učitelů, chápání nemocí dětí jako vylepšování karmy atd. Ve třídě našich dvojčat je tolik podivných nemocí nejen spolužáků, ale i jejich rodičů a sourozenců, že mi to hlava nebere. K čemu je pro Zlého tak důležité likvidovat zúčastněné fyzicky, trvale se podepisovat na jejich zdraví, to mi není jasné. Náš syn má navždy postižené ledviny, nevíme, co ho v budoucnu čeká, jiná holčička má chromé nohy, chlapec poškozenou plíci, maminka jiného si vyrazila několik zubů (všichni jsou to katolíci). Další maminka, co tam dokonce učí, se psychicky zhroutila, pokusila se dát dceru do jiné školy, psala jednomu známému knězi. Ten jí potvrdil, že jde o gnosticismus, ať jdou obě určitě pryč. Asi po nátlaku učitelského sboru tam ona učí dál, dcera se vrátila a obě jsou úplně zdevastované. Myslím, že to zlo je větší, než jsme byli schopni čekat. Moc děkujeme za pomoc, prosíme o přímluvy, když bude potřeba, rádi budeme svědčit, i zde se o to snažíme, jak to jde.

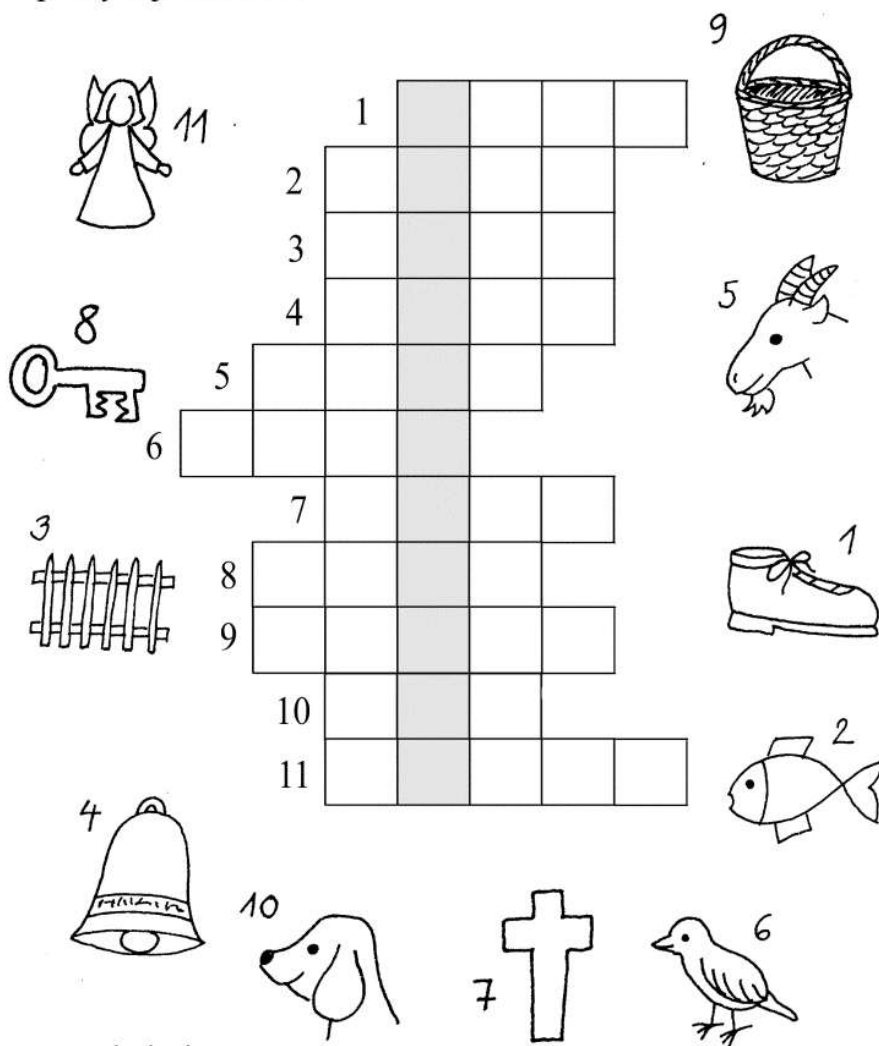
Převzato z internetových stránek P. Vojtěcha Kodeta, karmelitána, který je známý především jako kazatel a autor několika knižních titulů s duchovní tematikou. Zabývá se přednáškovou a formační činností, dává exercicie, věnuje se duchovnímu doprovázení a službě uzdravování a osvobozování.

Svátek matek

Svátek matek (Den matek) se u nás slaví vždy druhou květnovou nedělí. Matkám věnovaný den má být oceněním odvahy a oběti mateřství. Za zakladatelku Svátku matek je považována metodistka Anna Marie Jarvis. Ta při druhém výročí smrti její matky zorganizovala v baptistickém kostele v neděli 12. 5. 1907 setkání místních matek. Rok poté byla požádána, aby toto setkání na druhou květnovou nedělí opět zopakovala. Pro velký úspěch se Anna Marie Jarvis začala šíření této myšlenky věnovat naplno, až nakonec kongres USA v roce 1914 prohlásil Den matek národním svátkem. Z USA se svátek začal šířit dále. V Evropě se uchytil po první světové válce. V Československu se Den matek začal slavit v roce 1923. V době komunistické totality byl svátek zatlačen do pozadí oslavami MDŽ. Nyní se již opět slaví veřejně, není ale oficiálním státním svátkem.

Pro děti

Vybarvi obrázky a vylušti křížovku. Tajenka ti pak prozradí, co se o Ježíšovi dozvěděly ženy, když třetího dne přišly k jeho hrobu.

www.deti.vira.cz

Ze života farnosti

Čtvrtek – 1. 5. – sv. Josefa dělníka, mše svaté:

- 17:30 h ve Velíši poutní mše svatá za účasti otce biskupa Karla Herbsta. Po mši svaté bude následovat přátelské setkání na místní faře
- 18:00 h mše svatá ve Vlašimi

Sobota 3. 5. – již tradiční **poutní zájezd na Svatou Horu** – pouť za kněžská a řeholní povolání. Přihlášky přijímá paní Klenotová, tel. 736 235 732

Neděle 11. 5. – Svátek matek – Všem maminkám děkujeme za jejich odvahu a nasazení a přejeme jim vše dobré. Maminkám naší farnosti přijede k jejich svátku zahrát soubor **COLLEGIUM PROPRIUM**. Koncert se uskuteční **v neděli 11. 5. v 16 hodin** ve farním kostele Sv. Jiljí ve Vlašimi.

Soubor koncertuje ve složení:

- Jana Herajnová, housle
- Zuzana Derflerová, violoncello
- P. Jaroslav Konečný, virginal
- Ivan Lukačina, violoncello, viola pomposa

Zahraje sklady J. S. Bacha, L. van Beethovena, H. Bibera, Pasqualiniho, J. Myslivečka, G. G. Cambiniho aj.

Pátek 23. 5. – Noc kostelů – Farní kostel sv. Jiljí ve Vlašimi, 19 h.

- 1) **Úvodní intráda pro trubku a varhany** (Josef Slunečko – trubka, Hynek Kopecký – varhany)
- 2) P. Jaroslav Konečný, farář – **přivítání všech návštěvníků**
- 3) **Marin Marais: Svita č. 4 B dur** (Zdeňka Limberská – altová flétna, Jiří Doubek – viola, Silvia Králová – violoncello, P. Jaroslav Konečný – virginal)

- 4) **Georg Fridrich Händel: Sonáta a moll** (Lenka Zemanová – altová flétna, Hana Haubertová – violoncello, MUDr. Jan Frajtko – cembalo)
- 5) **Johann Ludwig Krebs: Koncert a moll pro dvě cembala** (P. Jaroslav Konečný – virginal, MUDr. Jan Frajtko – cembalo)
- 6) **Johann Sebastian Bach: Preludium** (Hynek Kopecký – varhany)
- 7) **Georg Fridrich Händel: Sonáta F dur** (Lenka Zemanová – altová flétna, Hana Haubertová – violoncello, Jan Frajtko – cembalo)
- 8) **Prohlídka kostelních zvonů**
- 9) **Modlitba světla ve stylu Taizé**

Pozvěte své nevěřící nebo nepraktikující známé a příbuzné, program Noci kostelů je určen v první řadě jim.

Neděle 25. 5. – Děti z naší farnosti poprvé přistoupí ke svatému přijímání. **Mše svatá bude pouze jedna, a to v 11 h.** Po ní bude následovat společné farní odpoledne na farní zahradě.

V jeho rámci proběhne tzv. **Jarmark pro besídku**. Zúčastnit se může každý: tvořte, vyrábějte oblečení, doplňky, šperky, pomůcky, hračky... vhodné pro děti. Své výrobky přinášejte až do 23. 5. 2014. Při jarmarku budou nabídnuty návštěvníkům za dobrovolný příspěvek. Výtěžek akce bude věnován na rekonstrukci farní besídky. Kontakt: Miroslava Ptáčková, tel. 731 363 994

Čtvrtek 29. 5. – **Slavnost Nanebevstoupení Páně** – liturgie přeložena na neděli 1. 6.

Neděle 1. 6. – **Den dětí** – přijede P. Martin Sklenář s pěveckým sborem Rolníčka.

Víkend otců s dětmi – proběhne **od 6. do 8. června** v Javorníku u Zdislavic. Programem budou biblická témata. Přihlásit se můžete u Michala Rybníčka.

Sobota 28. 6. – Kněžské svěcení v katedrále sv. Víta v Praze – pojedeme společně autobusem v 7:30 h od budovy Městského úřadu ve Vlašimi.

Byla dokončena **vitráž sv. Zdislavy**, v neděli 27. dubna byla posvěcena. Autorkou je akademická malířka Dagmar Voláková. Vitráž v ceně 82 000 Kč financovaly rodiny naší farnosti

Restaurování hlavního oltáře je téměř dokončeno, proběhne ještě několik dokončovacích prací. Oltář restauruje akademická malířka Jitka Musilová. Cenu 180 000 Kč zaplatil sponzor, který chce zůstat nejmenován. Pán Bůh zaplať za jeho pomoc.

V neděli 27. dubna 2014 se ve Vlašimi konal již třetí ročník celostátní akce **Misijní štrúdlování**. Zapojilo se 18 pekařek. Přinesly celkem 50,5 nohy štrúdlů nejrůznějších náplní, které jsme naporcovali do 82 balíčků. Ty jsme v neděli po ranní mši svaté nabídli lidem před kostelem sv. Jiljí. Výtěžek činí **7430 Kč**, které v pondělí 28. 4. 2014 odešlu na konto Papežských misijních děl k podpoře hladovějících sirotků v misiích. Obrovský dík patří všem, kteří se jakkoli zapojili a pomohli tak dobré věci.

ZA ORGANIZÁTORY MIROSLAVA PTÁČKOVÁ

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Vlašim, Husovo nám. 46, Vlašim, 258 01; <http://www.farnostvlasim.cz>, e-mail: vlasim.fara@seznam.cz
Příspěvky do časopisu se přijímají na adrese Smetanova.D@seznam.cz,
Klara.Vondrackova@seznam.cz

Vychází 10x ročně, uzávěrka 20. dne v měsíci. Náklady na tisk: 10 Kč
Tisk GRAFFOTO, Vnoučkova 2008, Benešov, tel.: 317 725 605, <http://www.graffoto.cz/>